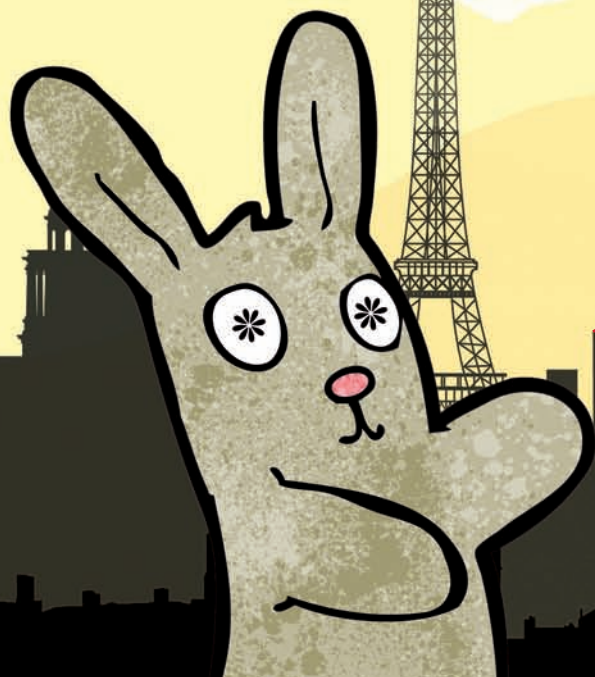
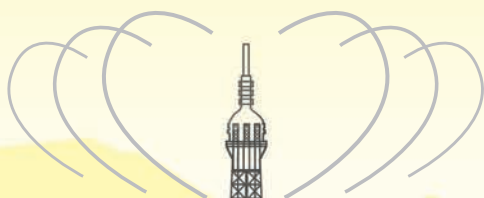

MARIE-AUDE MURAIL

LAKÓTÁRS KERESTETIK!

*fine
selection*

M A R I E - A U D E M U R A I L

LA KÓTÁRS
KERESTETIK!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*A legnagyobb szeretettel
Christine Thiéblemont-nak
és tanítványainak, akik
„a nagyokhoz túl kicsik,
az élethez viszont eléggé nagyok.”
(Jacques Higelin)*

• 1. fejezet, •

amelyben Pupák úr kinyírja a telefont

KLÉBER ODASANDÍTOTT A TESTVÉRÉRE. Sutyi félhangosan utánozta a metróajtó csukódásának hangját: „Bííí...csattt!”

Egy férfi szállt fel az állomáson, németjuhászt vezetett pórázon. Kléber mellé telepedett le. Sutyi fészkelődni kezdett az ülésen.

– Kutyu! – kiáltott föl.

A németjuhász gazdája végigmérte a megszólalót. Egy fiatalember ült mellette, aki tágra nyílt, világos szemét az állatra meresztette.

– A bácsinak kutyája van – mondta még egyszer, egyre izgatottabban.

– Persze, persze – válaszolta Kléber, és szemöldökével megpróbálta rendre inteni.

– Megsimogathatom szerinted? – kérdezte Sutyi, és máris nyújtotta kezét a kutya felé.

– Nem! – vakkant rá Kléber.

A férfi, mintegy felmérni akarván a helyzetet, egymás után jól megnézte magának a két testvért.

– Nekem nyuszim van – közölte vele a világos szemű fiatalember.

– Idegenekkel nem állunk szóba! – torkolta le Kléber.

Majd láthatólag erőt vett magán, s odafordult a kutyás emberhez:

– Ne haragudjon rá, debil.

– I-di-ó-ta – javította ki szótagolva az érdekelt.

A férfi felállt, s a kutyáját szó nélkül maga után húzva leszállt a következő megállónál.

– Seggfej – szaladt ki Kléber száján.

– Nana, nem beszélünk csúnyán! – korholta a testvére.

Kléber bánatosan felsóhajtott, és az ablakra nézett. Vékony kerekes szemüvegű, jóképű, intelligens arc nézett vissza rá. Megnyugodva fészkelte be magát az ülésbe, s egy pillantást vetett az órájára. Sutyi, aki minden mozdulatát leste, felhúzta a melegítője ujját, és vizsla tekintettel méregette a saját két csuklóját.

– Nekem nincs óráim.

– Tudod jól, hogy miért nincs. A francba, itt vagyunk!

– Nana, nem beszélünk csúnyán!

Kléber a kijárat felé nyomult, de mielőtt leszállt volna, hátranézett. Sutyi, aki először elindult utána, most megállt.

– Igyekezz már! – ripakodott rá Kléber.

– Össze akar nyomni!

Kléber a melegítőjénél fogva elkapta Sutyit, s a peron felé húzta. Az ajtó automatikusan összecsattant mögöttük.

– Nem kapott el, bibibí!

Kléber újra megragadta Sutyi melegítőjét, és a mozgólépcső felé vonszolta.

– Nekem mért nincs óráim?

– Mert eltörted. Meg akartad nézni, hogy van-e benne emberke, emlékszel?

– Igeen – húzódott Sutyi szája elragadtatott mosolyra.

– Van benne emberke?

– Niiiiincs! – ordította Sutyi ugyanolyan önfeledten.

Olyan hirtelen torpant meg a mozgólépcső előtt, hogy a mögöttük jövő két ember egymásba szaladt. Kifakadtak:

– Nem tud vigyázni?!

Kléber újra meghúzta a testvére ruhájának az ujját, hogy az végre rálépjön a mozgólépcsőre. Sutyi először megrettenve pillantott le felemelt lábára, majd miután meggyőződött arról, hogy semmi baja nem esik, fölnézett.

– Láttad? – kérdezte jó hangosan. – Nem is félek. Mért nincs benne zemberke?

– Nem „zemberke”, hanem „emberke” – javította ki Kléber, hogy elejét vegye a végeláthatatlan miérteknek.

Hallotta, amint a testvére ezt motyogja:

– Akkor is zemberke, zem-ber-ke!

Sutyi önfejűsége igen figyelemreméltó volt. Öt percig dudorászta:

– Zember, zember, zember.

Kléber körülnézett; tétovázott, merre is induljon el. Még csak két hete voltak Párizsban.

– Messze vagyunk még?

– Nem tudom.

Kléber tiszta ideg volt. Nem ismert rá a környékre. Sutyi karba tett kézzel lecövekelt a járda közepén.

– Apához akarok menni!

– Apa nem itt van, hanem Marne-la-Vallée-ban, mi meg... na hol?

– Lohol, csahol! – tromfolt rá Sutyi.

Aztán nevetni kezdett a saját kis viccén. Kléber kényszeredetten elhúzta a száját. Sutyi értelmileg egy háromévesnek felelt meg, ha jó napja volt, három és félnek.

– Párizsban vagyunk. Na, gyere, sietnünk kell, mert ránk sötétedik.

– És jönnek a farkasok?

– Igen.

– Puff, puff, lelövöm őket a levorlevemmel!

Kléber visszanyelte a gúnyos nevetést. Megint útnak eredtek. Kléber hirtelen megismerte a felfelé kapaszkodó utcát. Már ott is voltak a Cardinal-Lemoine utca 45. előtt.

– Ne mááá! – fakadt ki Sutyi a kapu láttán.

– Mit ne má’ megint?

– Nem akarok a zöregnénihez menni!

– De hát ő a mi nagy-nagynénink, tudod, a hogyszívják anyukájának a nővére...

– Randa!

– Hát meg kell hagyni, nem egy szépségkirálynő.

– És bűdös.

Kléber a kaputelefon felé nyúlt, összeráncolt homlokkal tanakodott.

– Na szóval: 4, 6...

– 4, 6, B, 12, 1000, 100 – sorolta Sutyi szédületes sebességgel.

– Maradj már csöndben! 4..., 6...

– 9, 12, B, 4, 7, 12...

Kléber teljesen összezavarodva meredt a billentyűzetre.

– Nyomogassad még a gombokat! 9, 7, 12...

Sutyi elkezdte összevissza nyomogatni a gombokat. A kapu csikorogva kinyílt.

– Nyertem!

Valójában egy nagydarab asszonyság jött ki a kapun. Sutyi betolakodott mellette.

– Ne lökdösődj! – kiáltotta oda Kléber. – Kérj bocsánatot a hölgytől!

Sutyi addigra már két lépéssel az ötödik lépcsőfokon termett.

Visszapillantott, s vidoran odavetette:

– Bocsánat, néni! Túl kövér vagy a kapuhoz!

Azután, mint ha mi sem történt volna, tovább loholt fölfelé. Kléber ordítva próbálta meg utolérni:

– A harmadikra! A harmadikra!

Sutyi felrohant a ház hatodik emeletére, aztán lenyargalt négyet, majd visszatrappolt egyet. Végül lógó nyelvvél, zihálva lecövekelt a harmadikon. Kléber egy pillanatig a falnak támaszkodott, hirtelen óriási fáradtság lett úrrá rajta.

– Megnyomod a gongot?

Sutyi félt a csengő hangjától. Míg a testvére becsöngetett, bedugta a fülét.

– Na, jó, én viszont már vacsoráztam – nyitott ajtót egy öreg hölgy. – Az öregek fél hétkor esznek. Tőlem a fiatalok ehetnek akármikor, de nekem megvan a magam ideje, és az fél...

– Nyanyonyánya – utánozta Sutyi a házsártos öregasszonyt.

– Ennek meg mi baja? – érdeklődött a nagy-nagynéni, és felemelte a karját, mintha meg akarná ütni a fiút.

– Ugyan, hagyd már, nem akar bántani – csitította Kléber.

– Én viszont megölöm, meg bizony! A levorlevemmel, bibibí!

Sutyi a nadrágzsebéből egy riasztópisztolyt rántott elő. Az öreg hölgy felsikoltott.

– Fegyver van nála! Fegyver!

– De hát ez nem igazi! – világosította fel Kléber.

– Igen, de olyan, mintha igazi lenne. Vigyázz, ha azt mondom, „puff”, meghalsz! Vigyá, zöregnéni!

Sutyi higgadtan célba vette a nagy-nagynéni, aki megrettenve üvöltöni kezdett.

– Puff!

Az öreg hölgy elmenekült a konyha irányába. Sutyi büszkeséggel vegyes elképedéssel nézett a testvére.

– Megjedd!

Azután csalódottan hozzátette:

– Nem meghalt. Nekem késem is van, bibibi!

– Majd máskor végzel vele.

Miután ketten felfaltak egy kiló tésztát, bevonultak abba a parányi szobába, melyet a nagy-nagynéni a rendelkezésükre bocsátott. Kléber előkotorta a mobilját. Sutyi folyamatosan leste, mit csinál.

– Neked van teflonod – mondta irigységgel a hangjában. – Nekem mért nincs teflonom?

– Mert te túl kicsi vagy hozzá – felelte szórakozottan Kléber. – Na, akkor, 01..., 48...

– 12, 3, B, 1000, 100.

Kléber megtörölte a homlokát. A fivére már megint összekavarta. Bár különben is, mi értelme felhívni az apjukat? Maluri úr csak egy megoldást ismert: az intézetet. Azt mondja majd, hogy dugja vissza Sutyit a Malicroix-ba.

– Kukucs! – hallatszott egy huncut hangocska.

Sutyi törökülésben ült az ágyon, és valamit rejtegetett a háta mögött. Sokat sejtető hangon megismételte: „Kukucs!” A háta mögül két szürkés színű, petyhüdt bársonyfül bukkant elő. Meglibegtette őket.

– Már csak ez hiányzott! – motyogta maga elé Kléber.

– Na, ki vagyok?

– Nem is tudom.

Hagynia kellett, hogy Sutyi öröme eltartson még egy kicsit.

– „Pu” van benne! – közölte Sutyi.

– Puska?

– Nem!

– Púpos teve?

Sutyi majd' megfulladt a nevetéstől.

– Tán csak nem Pupák úr?

– Deee! – bömbölte Sutyi, és Kléber orra előtt meglobogtatta az elnyűtt plüssnyuszit, melynek fülei vitustáncot jártak.

Ekkor megszólalt a mobil.

– Hadd én, hadd én! – könyörgött Sutyi. – Hadd én hallózzak!

Kléber felugrott, nehogy a testvére kikapja a kezéből a telefont.

– Halló, apa?

– Nem, hadd én, hadd én, halló, apa!

– Igen, megvagyunk – mondta Kléber fesztelenül. – Itt van Pupák úr is, szóval minden rendben... A nagy-nagynéni? Ő is OK. Illetve nem annyira.

Kléber rászánta magát, hogy előjőjön a farbával.

– Sutyi nem nagyon bírja. Meg akarja ölni.

Kléber nem mindig gondolta meg, mit beszél.

– Dehogysis, nem igazából! A levorlevvel... Igen... Igen..., tudom, apa. Én vagyok érte a felelős, én akartam. Persze.

A plafonra emelte a szemét, miközben az apja magát mentegette. Sutyi túl nagy teher, lehetetlen vele együtt élni, újra be kell adni a Malicroix-ba. Sutyi, aki egy rakat Playmobilt öntött ki az ágyra, mindeközben félhangosan játszott, de annyira azért nem merült el a játékban, hogy fél füllel oda ne figyelt volna.

– Ez itt nem jól viselkedik – mondta egy pici fekete-fehér cowboyról –, bedugjuk az intézésbe.

Sutyi arca komor elégedettségéről árulkodott. A kis figura megkapta a magáét: Sutyi megfenyegette, felpofozta, sőt még injekciót is adott neki. Aztán a párnája alá dugta.

– Segítség, segítség! – kiabálta a kis cowboy.

Az apjával való tárgyalás közepette Kléber folyamatosan figyelte, hogy játszik a testvére.

– A legjobb az lenne, ha találnánk egy kéglit. Akkor nem függ-nénk senkitől... Ugyan, apa, Sutyit nem kell „felügyelni”. Hiszen már huszonekét éves!

Sutyi kivette a Playmobil figurát a párnája alól, és most veszeke-dett vele:

– I-di-ó-ta vagy. Látni se akarlak. Csinálok egy lyukat, oda bemész, aztán meghalódsz, és én meg nem leszek szomorú miattad. Hol van Pupák úr?

A nyusziját keresve tétován nézett körül. Mikor meglátta, azonnal feloldódott benne a görcs:

– Ááá! Megvan. Pupák úr kinyírja a Malicroix-t.

Az ágyon ekkor iszonyatos vérengzés vette kezdetét. Pupák úr a Playmobil figurák közé vetette magát, a levegőbe dobálta vagy a fal-hoz vágta őket.

– Pupák úr bevadult – suttogta Sutyi alig hallhatóan.

Majd sunyi pillantást vetett a testvére felé, aki még mindig az apjukkal hadakozott a telefonban:

– Különben is, ott van a pénzünk anya örökségéből. Nem neked kell fizetned a lakbért... Igen, tudom, mit csinálok.

Kléber kinyomta a mobilt, miután az apjától kicsikart egy homá-lyos beleegyezést. A telefont a szívére szorítva egy pillanatig homályos tekintettel álldögált. Tizenhét éves. Tizenhét éves, most iratkozott be a nagy híró IV. Henrik Gimnázium végzős osztályába. Utána előkészítő tanfolyamra menne, majd valamelyik elit egyetemre. És egy szörnye-tegszerűséget cipel a hátán: Sutyi nevű testvérét – igazi nevén Barnabét –, aki azt hiszi, hogy a plüssnyulak eleven teremtmények.

– Sutyi?

Barnabé abbahagyta a játékot, és úgy válaszolt az öccsének: „Testvérem!”, mintha maga az Isten szólta volna hozzá.

– Figyelj ide, Sutyi, keresünk egy otthont csak nekünk, kettőnknek. De nem lehetek állandóan veled, mert két hét múlva újra kezdődik az iskola.

– A skola, az nem jó.

– De, jó.

– Akkor én mér nem járok skolába?

– Azt mondtam, hogy figyelj. Ha velem akarsz maradni, neked is tenned kell érte valamit.

Sutyi félig nyitott szájjal, jó szándéktól túlcsondultva figyelt.

– Szóval segítened kell nekem.

Sutyi talpra ugrott:

– Majd szépen beágyazok.

Kléber felsóhajtott:

– Persze, az jó lesz...

Kléber elhatározta, hogy már másnap délelőtt körbejárja az ingatlanügynökségeket. Egy pillanatig habozott, mielőtt Sutyit egyedül hagyta volna otthon.

– Jó leszel?

Sutyi olyan buzgón bólogatott, hogy majd' leszakadt a feje.

– Nem fogod bosszantani a nénit?

Sutyi megrázta a fejét, aztán ennek némiképp ellentmondva megszólalt:

– Nálam van a késem.

Kléber még a küszöbön is tétovázott. Hirtelen az jutott az eszébe, hogy mégsem kellene teljesen elválni a köldökzsinórt a testvérével.

Ezért odaadta neki a mobilt. Sutyi félénk elragadtatással zárta két tenyerébe a telefont. Kléber elmagyarázta neki, hogy a délelőtt folyamán majd felhívja, hogy minden rendben van-e.

– Nézd csak, amikor csörög, megnyomod a kis zöld telefont, így, ni.

Kléber a boldogságtól megkövült testvére képével távozott el otthonról. Mihelyt becsapódott a bejárati ajtó, Sutyi felüvöltött:

– Pupák úr!

Berontott a szobába: a nyuszi ott szunyókált a párnán.

– Most mit kiabálsz ennyire? – kérdezte Pupák úr.

– Megvan a teflon! – ordította Sutyi.

Pupák úr felült.

– Add ide, gyors!

– Nem! Az enyém. 4, 7, 12, B, 1000, 100.

Nyomkodni kezdte a billentyűzetet, majd a füléhez emelte a telefont.

– Halló? – mondta. – Halló, kivel beszélek?

Úgy tűnt, mintha hallgatózna, aztán megrázta a készüléket, és újra a füléhez tartotta:

– Halló, kivel beszélek? ... – Nem működik.

Pupák úr újfent eldobta magát, hosszú, puha karjait összefonta a feje mögött, s úgy tett, mintha egyáltalán nem érdekelné az ügy.

– Akkor működik, ha van benne zemberke.

– Nincs benne zemberke – jelentette ki Sutyi, mert eszébe jutott az órával történt malőr.

– De van. De csak akkor jön elő, ha csörög a teflon.

Sutyi hosszan nézett Pupák úrra. Ellenérven törte a fejét.

– Na, jó – mondta, és otthagya a telefont –, játszunk?

Pupák úr első ránézésre ócska nyuszinak látszott, melynek itt-ott már felfeslett az anyaga. Ám amint játékról volt szó, azon nyomban

lázasan billegtetni kezdte a fülét, plötytyedt lábaira meg mintha rugót szereltek volna.

– Mit játszunk?

– Malicroix-sat.

– Már megint! Nem tudsz másik játékot?

– De hát ez jó játék.

Sutyi Pupák úr füléhez hajolt, és odasúgta:

– Bevadulsz, és kinyírod őket.

Erre már Pupák úrnak is el kellett ismernie, hogy ez mégiscsak pompás játék.

Tíz óra felé, amikor a cowboy körül tömörülő Playmobil figurák megakadályozták a cowboy menekülését, egyszer csak megszólalt a mobil.

– Én veszem föl, én! – ordított föl Sutyi.

Az izgalomtól féleszelősen nyomta meg a telefon jelű gombot.

– Halló, Sutyi? – szólt bele Kléber.

– Halló, kivel beszélek? Csókolom, hogy tetszik lenni? Köszönöm, én jól vagyok, szép az idő, viszhall, néni.

– Hahó, a testvéreddel beszélsz!

Sutyi kissé megrémülve fordult oda Pupák úrhoz:

– A zemberke az.

– Nyírd ki a teflont! – parancsolta Pupák úr egy helyben szökdécselve. – Vágd a falhoz!

Sutyi a réműlettől megsokszorozódott erővel vágta a falhoz a telefont. Majd rá is taposott, így adván meg neki a kegyelemdöfést. Miután visszanyerte a nyugalmát, lehajolt, és vizsgálat tárgyává tette a ripityára tört készüléket.

– Látod? – érdeklődött Pupák úr, ugrásra készen, hogy bármelyik pillanatban elinaljon.

– Nnneem – felelte bizonytalanul Sutyi.

– Tudtam – jelentette ki Pupák úr, és visszafeküdt a párnára. – Mikroszpókos!

A balsikerű telefonálás után Kléber úgy döntött, hogy visszamegy a Cardinal-Lemoine utcába. Magában kuncogott, amikor eszébe jutott, hogy Sutyi milyen hangon darálta a telefonba az összes olyan formulát, amit a nagyoktól hallott. Kléber boldogságra vágyott. Az ingatlanos csaj belezúgott. Megígérte, hogy kora délután megmutat neki egy kétszobás lakást. Kléber most úgy érezte, hogy a lányt és a lakást is be tudná kapni egy falásra.

– Sutyi, hol vagy? Sutyi!

A testvére ott ült az ágyon, a cowboyjal babrált.

– Megijedtél? Mi a baj?

Ekkor hirtelen meglátta a mobilt, amely ott hevert kibelevve a fal tövében.

– Nem volt benne zemberke – mondta Sutyi elkámpicsorodva.

A találkozót délután kettőre beszéltek meg. Kléber most már nem akarta otthon hagyni Sutyit. A bátyja huszonekét éve bizonyára többet nyom az ingatlanos lánynál a latba, mint az ő tizenhét éve. Minden azon múlik, hogy Sutyi képes lesz-e a lakáslátogatás alatt fenntartani az illúziót.

– Jó lesz! nekem! Egy szót se szólsz, és nem rohangászol össze-vissza!

Sutyi a testvére minden szavára engedelmesen bólintott, Kléber ugyanis alaposan lehordta a telefon miatt.

– Fésülködj meg, mosd meg a kezed! És... adok rád egy nyakkendőt.

Mire Sutyi duzzogó arca felderült. Fél órával később már ott illette-billegette magát az előszobai tükör előtt. Ingbe-nyakkendőbe, világos zakóba és sötét nadrágba öltöztették. Kléber kevésbé tűnt elégedettnek: Sutyi testén a legjobb szabott ruhadarabok is úgy álltak, akár madárijesztőn a ráaggatott rongyok.

– Ugye nem felejtet el? Egy szót se!

Kléber a szájára tette az ujját, hogy belevesse az utasítást testvére elméjébe. Persze süketnémának is kiadhatta volna Sutyit, de ebben volt némi kockázat: Sutyi ugyanis képes lett volna elmagyarázni az ingatlanos lánynak, hogy ő süketnéma.

A kis lakás a Général-Leclerc sugárút egyik régi bérházának legfelső szintjén volt. Jackie már várta az ügyfeleit. Két hónappal korábban cserélte le a cigarettát rágógumira, de nemrég nem bírta tovább, és most rágózás közben dohányzott. Kléberre gondolt. Jóképű kis srác. Van egy bátyja is. Ha a báty hasonlít Kléberre, nos, akkor a dolog kezd izgalmassá válni. Jackie rágta a körmét, miközben szívta a bagót, meg fújta a rágót.

Mielőtt elindultak volna a lépcsőn fölfelé, Kléber tartott még egy utolsó eligazítást Sutyinak.

– Nem mondasz semmit, meg se mozdulsz. Remélem, nem hoztad el a levorlevedet?

– Nem.

Kléber felment két lépcsőfokot.

– De a késem itt van – szólalt meg Sutyi a háta mögött.

Kléber visszafordult.

– Mi a búbánat ez a késhistória? Hol az a kés, mutasd!

Sutyi némán pislantott egyet.

– Megmutatod?

– Nem – mondta Sutyi zavartan heherészve.

– Akkor ideges leszek, és tudod, mi lesz akkor, ha ideges leszek!

Most bosszantani akarsz?

Klébernél időnként kiment a biztosíték. Sutyi szemén látszott, hogy elfogta a pánik.

– Ez csak játék kés.

– Lássam!

– Anyünyimanyé.

– Mi van?

Sutyi fellépett ugyanarra a lépcsőfokra, ahol Kléber állt, és pipiskedve a fülébe súgta:

– A fütym a kés.

Kléber pár pillanatig úgy állt ott, mint akit fejbe vágtak.

– Hogy te milyen hülye vagy!

– Nana, nem beszélünk csúnyán!

Most már csak hat emeletet kellett fölcsörtetniük.

Jackie meglepődött, amikor a két testvér belépett. Látszott rajtuk, hogy rokonok, de a fiatalabb tűnt idősebbnek. Sötét szemében csak úgy lobogott a tűz, míg a másik világos tekintete olyan volt, akár két, égre nyitott ablak. Már-már azt várta az ember, hogy mindjárt megjelenik bennük egy seregélycsapat. Kléber haja rövidre volt nyírva, ami jól illett visszafogott bájmosolyához. Sutyi hosszú, szalmasárga

haja szanaszét állt, s az embernek az volt az érzése, mintha a fiú állandóan magánkívül lett volna. Jackie kezét nyújtott neki.

– Jó napot! – vetette oda a foga között.

Sutyi, aki máris elfelejtette, mit ígért, rákezdett a mondókájára:

– Jó napot, hogy van? Köszönöm, visz...

– Szóval ez a nagyobbik szoba? – kiáltott fel Kléber, hogy elnyomja a testvére hangját.

Jackie összerendezte.

– Igen, ez a nappali, amint látja, nagyon világos, délnyugati fekvésű.

Sutyi ott hadonászott az orra előtt; Jackie kénytelen-kelletlen végigmérte.

– Nekem nyakkendőm is van ám – mondta, ugyanis nem volt benne biztos, hogy a hölgy észrevételezte ezt.

A lány megeresztett egy félmosolyt, amely azonban leginkább arcrángásra emlékeztetett.

– Az biztos, hogy manapság egy lakás megszerzéséhez jó benyomást kell tenni.

Minthogy kínosan érezte magát, újabb cigarettát halászott elő a dobozból, és tüzet csiholt az öngyújtójából.

– Ez veszélyes – mondta Sutyi, akinek megtiltották, hogy a tűzzel játsszon.

– Igen, majd abba hagyom – felelte Jackie ingerülten.

– Másik szoba is van? – használta ki a pillanatnyi szünetet Kléber.

– Ja, igen, egy északi fekvésű, az sötétebb, de udvarra néz, ezért csöndesebb is...

Kléber és Jackie átment a másik szobába. Sutyi nem ment utánuk. Megrökönyödve nézett körül. A testvére azt mondta, hogy itt fognak lakni. De hát itt nincs se szék, se asztal, egyáltalán, semmi

se! Sutyi lábujjhegyen elindult, mintegy attól tartva, hogy ezen a rejtélyes helyen feléleszt valamiféle varázst. Meglátott egy félig nyitott ajtót. Belökte. Egy üres beépített szekrény volt. Sutyi elmosolyodott. Kezét a zsebébe mélyesztette, és két Playmobil figurát húzott elő. Egy csomó más apró tárgyat is hozott magával. Felállította őket a polcokon és egy teljes babalakást rendezett be velük. Abban a pillanatban megfeledkezett arról, hol is van, s fejét a szekrénybe dugva félhangosan játszani kezdett. Jackie visszajött a nappaliba, utána Kléber.

– A beépített szekrényt nézi? – kérdezte Sutyitól. – A lakásnak tényleg ez a legfőbb előnye. A sok beépített szekrény.

Kitárta a szekrényajtót.

– Nahát, az egyik előző kis lakó itt felejtette a játékait. Ne haragudjon...

Kinyújtotta a karját, hogy lesöpörje a Playmobilokat a polcról.

– A Playmobiljaim! – ordított föl Sutyi.

Felháborodottan fordult az öccse felé.

– Ellopja a Playmobiljaimat! Megölöm, az biztos! Itt a késem!

Jackie eleresztette a játék figurákat. Megrettenve hátrált a hálószoba felé.

– Sutyi, hagyd abba! – kiáltott rá Kléber. – Semmi baj, kisasszony, a testvérem debil. Ő...

Sutyi széleseben a zsebébe tömködté a játékait.

– Menjenek innen! Kifelé! – parancsolta Jackie.

– Jól van, na, azért nem kell ilyen hangon beszélni velünk! – vágott vissza Kléber. – Amúgy is túl drágán vesztegeti ezt a kétszobás lyukat. Gyere, Sutyi! Ebből az otthonból nem kérünk.

Sutyi diadalittas pillantást vetett az ingatlanügynökre:

– Kezdjük azon, hogy még szék sincs!

Az utcán Kléber egy árva szót sem szólt. Ahogy telt a nap, egyre inkább úgy érezte, egy tébolyult világba csúszik át. Átment automataba. Visszarántotta a bátyját a járda széléről, amikor az épp ki akart rohanni a kocsik elé.

– Piros a zemberke – szólt rá.

Mikor átjutottak a túloldalra, Sutyi megkocogtatta a zöldre vált zemberke üvegét. Kléber tulajdonképpen sajnálta a szegény fiút. Ha semmilyen megoldást nem talál, kénytelen lesz visszavinni a Malic-roix-ba. Úton hazafelé Kléber az Öreg Bíboroshoz címzett garniszálló bejáratánál rozsdás vastáblát vett észre: „Szoba heti bérbe kiadó.” Arra gondolt, hogy amíg nem találnak lakást, meghúzódhatnak itt. Már alig várta, hogy megszabaduljon a nagy-nagnénitől.

– Gyere! – mondta, és a zakója ujjánál fogva maga után húzta Sutyit.

A hall kihalt volt és porszagú. A pult mögött néhány kulcs szemlátomást már régóta arra várt, hogy betoppanjon egy vendég.

– Van itt valaki? – kérdezte Kléber.

Sutyi nyugtalanul a nadrágzsebébe mélyesztette a kezét.

– Sziasztok, szépfiúk! – harsant fel mögöttük egy borízú hang.

Egy vastagon vakolt, ultraminiszoknyás lány közeledett feléjük. Sutyi imádta azokat a nőket, akik jó szagút tesznek magukra. Fülig érő mosollyal üdvözölte.

– Na, mi újság, szépségem? – mondta a nő Sutyinak, és megragadta a nyakkendőjét.

Kléber megkövülten nézte, mit csinál.

– Nekem nyakkendőm is van ám – mondta Sutyi, aki nagyon büszke volt, hogy a hölgy rögtön észrevette az ékességét.

– És mi kellene neked, nyuszikám? – érdeklődött a nőci félig lehunyt szemekkel.

A „nyuszikám” szóra Sutyi lassan kihúzott valamit a zsebéből.

– Kukucs – mondta huncut hangsúllyal.

A zsebéből két petyhüdt fül kandikált ki.

– Hát ez meg mi? – kérdezte a spiné kissé kimérten.

– Hát ez meg ki? – javította ki Sutyi. – „Pu” van benne.

Klébernek a „puccos ribanc” jutott az eszébe, és elhúzta onnan a bátyját.

– Menjünk innen – súgta oda neki.

Sutyi azonban ugyanebben a pillanatban a fülénél fogva előrán-totta a nyulát, és megrázta a lotyó orra előtt, mire az rémülten felki-áltott.

– Pupák úr vagyok! – kurjantotta Sutyi magából kikelve.

Ahogy a fivérét az utca felé vonszolta, Klébernek még az az öröm is kijutott, hogy hallja, amint a nő így rikácsol:

– Ezt nem hiszem el! Ezek elmebetegek!

Klébernek nemigen akaródzott túl hamar visszaérni a nagy-nagy-néni szutykos lakásába. Úgy döntött, megmutatja Sutyinak a IV. Henrik Gimnázium aranyosan csillogó, gyönyörű, fehér kövekből emelt épületét.

– Nézd csak, ez a sulim!

– Nem szép.

Továbbstáptak egészen a Luxembourg-kertig. Sutyi meg akarta mutatni a kis játék vitorlásokat Pupák úrnak. A Maluri fivérek leültek az egyik medence szélére, Sutyi pedig a nyulát a térdére ültette.

– Egyre gyatrább állapotban van ez a te Pupákod – jegyezte meg Kléber. – Ne gyömöszöld bele mindig a zsebedbe!

– Ő nem Pupák, hanem Pupák úr.

– Jól van – sóhajtotta Kléber mosolyogva.

Nézte a gyerekeket, amint a medence körül futkosnak: el akarták kapni a vitorlásukat. Ujjaival belepancsolt a vízbe. Alkonyodott, de Kléber tojt rá. Mire is? Arra, hogy mit gondolhatnak mások Sutyiról és a nyuláról. Kivette a kezét a vízből, rátette Sutyi térdére.

– Megyünk?

– Összevizeztél.

Hazafelé menet beugrottak a sarki kisboltba, hogy tejsokis kekszvet vegyenek. A pénztárnál sorban állás közben Kléber olvasgatta a vásárlók által kiragasztott hirdetéseket. Egyszer csak összeráncolta a szemöldökét. A sors keze? Ezt olvasta: „Diákok két társbérletet keresnek. Telefon: 06...” Kléber felírta a számot egy használt metrójegyre.

A nagy-nagynéninél Sutyi fürdőt követelt. Először is azzal kezdte, hogy egy egész zacskó Playmobil figurát bevitt a fürdőszobába.

– Ugye nem teszed bele Pupák urat a vízbe? – szólt rá Kléber.

– Nem.

– Hagyd az ágyadon.

– Jó.

De amint az öccse hátát fordított, Sutyi Pupák urat becsomagolta a pizsamájába, és elrobogott vele a fürdőszoba irányába.

– Megfojtasz! – tiltakozott Pupák úr, miközben kikászálódott a pizsamából.

A nyúl leült a mosógépre, és figyelte, ahogy megtelik a fürdőkád.

– Teszel bele habot?

Sutyi kinyitott egy kék flakont, és majdnem a harmadát belezúdította a vízbe.

– Még többet, még többet! – kiabálta Pupák úr, és egyik lábáról a másikra ugrott.

– Ez rosszalkodás – feddte meg Sutyi komolyan.

Pupák úr úgy tett, mintha mit se hallott volna.

– Kempingezünk?

Sutyinak volt egy Playmobil sátorponyvája, síelői, egy csónakja, meg pingvinjei. Mindezekkel igencsak meggyőző kempinget ritytyentett.

– Elvesztettem egy sílécet – mondta Sutyi.

A zacskó egész tartalmát kiöntötte a kövezetre, és kutakodni kezdett benne.

– A francba! – mondta Pupák úr.

– Nana, nem beszélünk csúnyán!

– Tojom le.

Kuncogtak. Aztán mindketten belemerültek a habba, megfulasztották a síelőket, megmentették a pingvineket, majd jéghegyek között eveztek. Egy óra elteltével a fürdő kihűlt, a kövezeten tócsákban állt a víz, Pupák úr meg ólomsúlyúvá vált a víztől.

– Két tonnának érzem magam – mondta.

– A francba! – vont le a következtetést Sutyi.

Értesíteni kellett Klébert a katasztrófáról.

– Mi ez a dudva?! Már megint eláztattad a nyuladat! Azonnal csinálj nekem rendet!

Sutyinak se kellett kétszer mondani. Az összes Playmobilt egy szempillantás alatt elnyelte a zsák.

– Elvesztettem egy sílécet.

– Hát ez tényleg tragédia – jelentette ki Kléber.

Kicsavarta a plüssállatot, ahogy tudta, majd a fülénél fogva felakasztotta a szárítókötélre.

– A végén még kinyuvasztod ezt a jószágot.

Sutyi Pupák úrra nézett, majd vállat vont. A rosszalkodásnak mindig ára van. Kléber hosszasan szemlélte a plüssállatot. Egy szép nap cafatokban lóg majd. Erre a gondolatra összeszorult a szíve.